

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Cloenda d'Aldees Infantils SOS

Palau del Parlament, 14 de juny de 2013

La presidenta

Bon dia a tothom.

És un goig veure el saló de sessions tan ple de diputats i diputades per un dia. Molt bé. A més, de moment hi ha un silenci enorme. Sovint no és així, el dia a dia aquí, de silencis, pocs. Us saludo a tots, nens i nenes, que em sembla que sou 132 —132, exacte—: 23 de l'escola Estel, de Barcelona. Qui són els de l'escola Estel?, molt bé; 25 de l'escola Europa, de Sant Cugat..., molt bé; 24 de l'escola Veïnat, de Salt..., molt bé; 19 de l'escola Joan XXIII, de Lleida, i, caram, 41 de l'escola Antoni Roig, de Torredembarra. Benvinguts a tots, i benvingudes siguin les persones que us han acompanyat, de l'escola, de la família..., que són allà a dalt, allà on es posa el públic normalment. A les sessions parlamentàries, el públic es posa allà, i els parlamentaris ocupen els llocs on sou vosaltres, a excepció de la primera fila, que és per al govern... I allà on és la Berta, que la Berta aixeca el braç, és on seu el president de la Generalitat. Això sí que és una sort, eh?, toca bé el seient..., toca'l bé, a veure si se t'enganxa alguna cosa. Els altres de la primera fila també són els dels membres del govern. Sempre aquests dos bancs es reserven per al govern, i a partir de la segona fila seuen els diputats i les diputades dels diferents grups parlamentaris.

Doncs comencem aquesta sessió plenària. No sé si alguns de vosaltres havíeu estat aquí abans, amb l'escola, amb la família... No? Per tant..., tu sí, d'acord, però la majoria no. Bé, això és el Parlament, i el Parlament és un edifici que té una història de gairebé tres-cents anys —no com l'avi o el besavi, no. I forma part de la història de Catalunya, i a vosaltres, avui, després d'aquesta sessió, us explicaran una mica què és la..., part d'aquesta història, i, per tant, que sapigueu que fa gairebé tres-cents anys, el 1714, l'11 de setembre de 1714 —que l'Onze de Setembre se celebra la diada nacional—, els catalans vam perdre una guerra molt important.

I després el rei que l'havia guanyada, Felip V, va fer construir, en aquest parc de la Ciutadella on heu entrat amb autocar, una ciutadella, una fortificació, uns edificis

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

militars, però no per defensar la ciutat de Barcelona sinó com a instrument de repressió, perquè servís d'avertiment als catalans i no intentessin cap altra guerra ja que ells estarien preparats per atacar-nos. Al cap de gairebé tres-cents anys, aquest edifici, que era l'arsenal de la ciutadella, és ara el Parlament, i per tant, en comptes d'un lloc per a la guerra és un lloc per a la paraula, per a la pau, per intentar debatre, posar-nos d'acord i treballar en tots aquells temes que preocupen la gent i que preocupen Catalunya. I això és el que fan els diputats i les diputades en aquest hemicicle cada vegada que ens reunim. I avui ho fareu vosaltres, i sé que ho heu treballat molt, però penseu que treballeu i parleu en nom dels nens i les nenes de Catalunya i que, per tant, ho heu de fer molt bé. Em consta que serà així, que ho teniu ben preparat, que ho teniu ben fet.

Per tant, ara, abans de donar-vos la paraula, la passo al senyor Francesc Xavier Martín, president de la Fundació Aldees Infantils SOS de Catalunya, amb motiu de la quinzena edició del projecte educatiu 'Els valors' al Parlament.

Moltes gràcies.

[...]

I arribem ja al final d'aquesta sessió. Us hem sentit, hem escoltat el que heu treballat a l'escola, i que heu treballat compartit amb nens i nenes d'altres escoles al lloc més emblemàtic de la democràcia, el Parlament, asseguts on seuen i treballen els diputats i les diputades que cada quatre anys el poble de Catalunya escull com a representants. Avui vosaltres heu fet de diputats i de diputades, i heu recuperat un missatge molt important, que l'organització d'Aldees Infantils SOS sempre ha volgut i ha fet que es treballés, que és recuperar els valors. Cada any aquí es parla de diferents valors, i enguany heu vingut amb tres de destacats: l'autonomia, l'amabilitat i la llibertat.

Cada un de vosaltres, quan ha parlat del treball fet a l'escola, ha sabut posar exemples que tots hem entès i que, abans, el senyor Martín, s'hi ha referit. Quan preguntes al pare o a la mare o al mestre com faries una cosa... "Com faries això?" i et contesten: "Tu mateix, ja tens prou elements per poder decidir...", això és autonomia, i això és, en part, llibertat. I després, amb l'amabilitat, també heu pogut posar exemples, i el senyor Martín també n'ha posat, allò de dir: "—Dóna'm el llapis..., —Com?, —Dóna'm el llapis, sisplau...", i això, des de petits, els pares i les mares ho diem, i des de petits, molt més petits del que sou ara, perquè vosaltres ja

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

sou més grans, heu sentit a casa això del "sisplau", o "ajuda'm", o "para la taula", o "fes els deures", i arriba un moment que ja no necessites sentir-ho, sinó que pares la taula directament perquè saps que has d'ajudar en el que puguis, o apagues el llum perquè contínuament el pare o la mare van dient: "Tanca el llum, tanca el llum, que gastes massa", o quan obres l'aixeta per rentar-te les mans i estàs mirant les musaranyes i et diuen: "Home, no gastem tanta aigua". I això es diu una vegada, dues, tres, els pares no ens cansem mai de dir-ho, però arriba un moment que els nois i les noies tenen el missatge tan ficat a dins que se'n recorden i ho fan. I no tan sols perquè l'han interioritzat sinó també perquè s'adonen que és de veritat una cosa positiva.

O fer els deures... Per què s'han de fer els deures? Per què són uns pesats els mestres que tot el dia ens posen deures? Per què els pares tenen aquesta mania que aprenguem? No, fer els deures significa que cada any anireu tenint més coneixements, estareu més formats, i arribarà un moment que podreu escollir fer una carrera a la universitat, un grau de formació professional, el que sigui, i estareu preparats per ser persones majors d'edat i ciutadans de debò, amb tots els drets i tots els deures, i podreu arribar a ser diputats o diputades de veritat. Avui és per un dia, avui teniu el privilegi que molts nois i noies de Catalunya no tenen, de poder ser al Parlament i seure en aquests seients vermells... Ara, quan ho vegeu per la tele, podreu dir: "Nosaltres hi hem estat, i semblava molt més gran, oi?" Per la tele es veu més gran..., aquí no ho és tant, però hi cabem tots. Hi cabem tots els qui representem el poble de Catalunya, de Salt a Lleida, a Amposta, Manresa, Vic, passant per Barcelona, Girona..., hi som tots i intentem treballar perquè el país, aquest país petit però que ens estimem molt, Catalunya, sigui un país gran en qualitat, en persones preparades, en ciutadans rics en el sentit de la plenitud de la formació i de l'educació, i això és el que vosaltres heu treballat aquestes setmanes i que avui ens heu exposat. I segur que, després d'haver treballat aquests tres valors de l'amabilitat, l'autonomia i la llibertat, sou molt més amables.

Hauria de preguntar-ho als pares, a les mares, als professors... Són més amables? Segur que sí... Què em diran?, que sí, eh? I saben més el que poden fer o necessiten que no que tot el dia els estiguem dient el que han de fer? Sí? Ja saben el que vol dir la llibertat? Sí..., segur que heu après molt més i segur que us ha ajudat a entendre més les altres persones que potser no opinen com vosaltres..., i això és escoltar, saber escoltar, parlar, dialogar, i això és el que es fa en aquest Parlament. I és el que avui heu fet tots vosaltres, i us vull felicitar perquè heu tingut uns missatgers molt bons, uns parlamentaris que ho han explicat molt bé,

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

que han sabut expressar no tan sols el que heu après a l'escola sinó els sentiments, i això és molt important.

I, per tant, moltes felicitats; un aplaudiment ben fort per a tots vosaltres i ara que, sortint d'aquí anireu a fer un refrigeri —no sé el que us han preparat—, sí que us demano una cosa: que aquesta experiència que heu tingut de treballar els valors a les escoles, de pensar en tot el que se us ha dit i heu dit i heu discutit i heu vingut aquí a compartir, no l'oblideu. És important que tingueu bons records, i de la mateixa manera que el que apreneu a casa us acompanya tota la vida. És allò de la motxilla que sempre dic: un nen quan té cinc anys va omplint la motxilla, quan en té set més, quan en té nou més, i quan en té vint o vint-i-cinc i marxa de casa aquella motxilla l'acompanya i és una motxilla de 'carinyo', d'afecte, de saber compartir, de saber que sempre tindràs la mare, el pare i els germans, que t'han ensenyat a viure, a convida, a aprendre, i això és el que vosaltres no heu d'oblidar.

Per tant, moltes felicitats, molt bon estiu, que ja sé que teniu més vacances que ningú..., aprofiteu-les bé, ajudeu, sigueu amables..., pareu taula..., podeu anar a la platja, la piscina, però ajudar a casa i fer deures, que segur que us en posaran.

Molt bona tarda.